

שלושה גביעים

יש לי בלב חיזיון על שלושה גביעים מוזהבים, כל אחד מהם גדוש ביינ משובח, וכתב עברי עתיק חרוט בצידם. שלושת הגביעים מייצגים את שלושת החלקים של פרק **בְּעֵסְפִידָהּ שְׁלִיחִים** ב**מַעֲשֵׂי הַשְּׁלִיחִים** ב' יש לנו תבנית, מודל לחיקוי, דוגמה לפיה עלינו לבנות את הקהילה שלנו בירושלים, קהילת אהבת ישוע.

הגביע הראשון או, החלק הראשון **בְּמַעֲשֵׂי הַשְּׁלִיחִים** ב', הם פסוקים 1 עד 13. היין הממלא את הגביע מייצג כאן את המפגש העל טבעי שלנו עם רוח הקודש בזמן תפילה והלל. מפגש זה יכול להיראות מוזר וחריג לעוברי אורח, שעלולים אפילו לחשוב שבני הקהילה שלנו הם חברים באיזו כת, ושאולי הם אפילו שיכורים מדיין. (פסוק 13) אבל הטבילה הזו, ברוח הקודש ובאש, היתה עבור השליחים המקור לכל מה שבא לאחר מכן. גם במסגרת הקהילה וגם במהלך השליחות שלהם ברחבי העולם.

הגביע השני, או החלק השני **בְּמַעֲשֵׂי הַשְּׁלִיחִים** ב' הם פסוקים 14 עד 40. היין כאן מסמל את הצורך להפיץ את הבשורה בעזות רוח, לספר על מתנות הרוח הנבואיות, להסביר את מותו ותחייתו של ישוע, ולהודיע על הצורך בהתוודות, חרטה על החטאים, כניעה בפני אלוהים וקבלת חיי קדושה. העימות הצפוי כאן הוא כל כך בולט שמי ששומע עלול לרעוד מרוב פחד, אבל עימות זה הוא גם מלא בחמלה קורעת לב.

הגביע השלישי **בְּמַעֲשֵׂי הַשְּׁלִיחִים** ב' 41-47. כאן, היין הוא אחווה וקהילתיות. הקדושים בתקופת הספר חיו חיים שיתוף אחד עם השני מבחינה רוחנית - בתפילה ובלימוד - וגם מבחינה חומרית - בכספים, אוכל ומדור. הם היו מאוחדים תחת לב אחד, ונהנו מחסד ומחברותא.

אנשים נמשכו לישועה שבשלושה גביעים אלו. עבור חלק מהם, המפגש העל טבעי עם רוח הקודש הוא שמשך את תשומת ליבם. לאחרים, ההטפה

האמיצה של דבר האדון ניקבה את לבבם, ואצל אחרים, מערכת היחסים האוהבת בין חברי הקהילה משכה אותם להצטרף על בסיס יומיומי.

לכל שלושת הגביעים יש רקע יהודי: הגביע הראשון של השפיכה של רוח הקודש ניתן בחג היהודי החותם את ספירת העומר, יום טוב המוכר בשם "חג שבועות", החגיגה של ספירת שבע השבועות. ביום זה היו אוספים את קציר החיטים ופירות הביכורים (הפירות הראשונים שצומחים על העץ) כדי להעלותם למנחה בבית המקדש. חג זה מכונה גם "חג מתן תורה" כיוון שביום זה ניתנה התורה במעמד הר סיני.

ההודעה של שמעון-כיפא התבססה על כתבי קודש מהנביאים ומספר תהילים, זו לא היתה הודעה של זר, מישהו מבחוץ, אלא של אדם הפונה

אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל" (פס' 22) אֵלֹהֵי יִשְׂרָאֵל" (פס' 290)

בחיי הקהילה, אנו רואים שהקהילה הקדומה הקפידה תמיד להיפגש בבית המקדש בירושלים כמעט על בסיס יומיומי (פס' 46). הם חיו את חייהם בקרב עמם, דיברו בשפתם, ומצאו חן בעיני בני העם שגרו בערים סביבם. (פס' 47).

אם נציב לעצמנו את שלוש המטרות האלו: נוכחות על טבעית של רוח הקודש, בישור באומץ בשם ישוע וחיי קהילה משותפים, ונקפיד שכל השלוש יישמרו בהקשר היהודי ההיסטורי של האמונה, נצליח להתאים את עצמנו לתבנית שניתנה לנו לקיום חיי קהילה על פי הברית החדשה.

יהוה וישוע

באחד המאמרים הקודמים ([ישוע ויהוה](#)) הסברתי את שורש המילה והמשמעות של השם יהוה. איך צריך לבטא אותו ואיזו התגלות מתלווה לו. לפניכם כמה הארות על הקשר והחיבור בין השם ישוע לשם יהוה.

1. עוצמה: לביטוי השם יהוה על ידי האבות, נלוותה עוצמה וסמכות גדולה מאוד בתקופת התנ"ך.
2. זה לא שם כללי: העוצמה הזו לא נקשרה לאחד משמותיו הכלליים של אלוהים, כמו אדון, אלוהים, אֱדֹנָי, השם וכדומה, אלא רק לשם התקני יהוה.
3. לא ידוע: היום אנחנו לא יודעים בדיוק איך לבטא את השם יהוה ולכן בקהילה היהודית, אוסרים על הגייתו. מאחר ולא נעשה שימוש בשם- יש חסך בעוצמה ובסמכות שנלוות אליו.
4. ריבונות: זה לא מקרה שהקהילה היהודית "שכחה" כיצד לבטא את השם יהוה. יש כאן התערבות ריבונית של אלוהים שמטרתה להביא למצב חדש.
5. יהוה בתוך ישוע: השם ישוע הוא קיצור של ישועה, ושם זה הוא קיצור של הביטוי: יהוה יושיע. "האל מציל" במילים אחרות, השם יהוה נמצא בתוך השם ישוע.
6. לומר ישוע זה לומר יהוה: לכן, בכל פעם שאנחנו אומרים את השם ישוע, הרי שממילא אמרנו את שמו של יהוה, ויתירה מכך: בכל פעם שאתה אומר ישוע אתה גם מבטא את שמו הנפלא של יהוה.
7. אין שם אחר: בימינו, אין שום דרך אחרת לבטא נכונה את שמו של יהוה כך שיאציל עלינו עוצמה וסמכות, חוץ מאשר לקרוא בשם ישוע. עובדה זו נותנת לנו הבנה חדשה של הנאמר **יש ליהוה שם יחיד** ד' **12** "יְהוָה בְּאֵתֶר כִּי אֵין שֵׁם אֶתֶר נִתּוֹן לְבְנֵי אָדָם תַּחַת הַשָּׁמַיִם וְגו' עֲלֵינוּ לְהִרְפֹּא.".
8. אם אין שם- אין כוח: אם לא נאמר את השם ישוע לא נזכה בכוח הטמון בשם יהוה.

9. אותו הכוח: מצד שני, כשאנחנו כן אומרים את השם ישוע (ועושים זאת מתוך אמונה והבנה ועל פי רצונו של אלוהים) אנחנו משחררים את אותה העוצמה וסמכות שאבות אבותינו שיחררו כשביטאו את השם יהוה.

10. המשכיות: בימינו, השם ישוע הוא גלגול של מה שהיה השם יהוה בזמנים עברו.

11. אותה גישה: לכן, היחס שלנו, הגישה והכבוד בו אנו מתייחסים לשם ישוע, צריך להיות זהה לזה שהיה לאבות אבותינו לשם יהוה.

12. מתנה משיחית: אנחנו, התנועה היהודית המשיחית, רוצים להחזיר לישראל ולגוף העולמי של המשיח, את השם ישוע - לא רק את ההגייה המקורית של השם, אלא גם את העוצמה והסמכות שמלכתחילה נלוו לו. השם יהוה נמצא בתוך השם ישוע, בשם זה נמצאים גם כל ההתגלויות וההתגשמויות של רוח הקודש שנלוות לשם יהוה - ואף יותר מזה.